



Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 1

2026. g. janvāris, februāris, marts

97.1.



„Es paceļu savas acis uz kalniem: no kurienes gan man nāks palīdzība? Mana palīdzība nāk no Tā Kunga, kas radījis debesis un zemi. Viņš neļaus tavai kājai slīdēt; kas tevi sargā, tas nesnauž!” — 121. Psalmis 1-2

Redakcijas kolēģijas piezīmes

1. Rakstu šīs redakcijas piezīmes marta sākumā. Pasaule, gan šeit Savienotajās Valstīs, gan vispār, atrodas bīstamā un kritiskā stāvoklī. Šeit Savienotajās Valstīs sabiedrība ir sadalījusies divās daļās, kuŗas viena otru neieredz un neuzklausā. Cilvēki dzīvo bailēs no imigrācijas (ICE) kura apcietinājusi arī legālus ASV pilsoņus. Pasaulē turpinās jau ceturto gadu Krievijas uzsāktais kuŗš Ukrainā. Nupat ir sācies jauns kuŗš Vidējos Austrumos starp Savienotajām Valstīm, Israēlu un Irānu. Grūti ir prognozēt, kad tas beigsies, un ko tas nākotnē nesīs.

Mums, kā ticīgiem ļaudīm, mierinājumu dod apziņa ka Jēzus Kristus ir Kungs un Ķēniņš. Nākotne ir Viņa rokās! Tas nenozīmē ka pasaulē mums nebūs bēdas. Kristus pats mums sacīja; “Pasaulē jums būs bēdas, bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis.” (Jāņa evaņģēlijs 16:33b)) Mēs zinām, ka mums kā kristiešiem būs vietas Kristus mūžīgā miera Valstībā.

2. Arī manā personīgā dzīvē šis pagājušais gads ir bijis grūts gads. Pagājušā gada maija sākumā mira mana ilggadējā dzīves biedre Benita, ar kuŗu es biju nodzīvojis laulībā 57 gadus. Šis gads atrada mani ar vēzi, kuŗa ārstēšana ir bijusi ļoti smaga. Bet arī personīgā dzīvē mana ticība ir sakņota Jēzū Kristū, kuŗš ir mans Kungs un Glābējs. Viņš man nes mierinājumu tad, kad dzīvē ir bēdas, kad tā ir smaga un nedroša.

3. Šis *Kristīgās Balss* numurs, kā vienmēr. vērs mūsu skatus atkal uz Jēzu Kristu. Sākam ar pārdomām par Jēzus Kristus ciešanām un krusta nāvi no Pētera Aļļes un mācītāja Valža Andersona, Benitas brālēna no Austrālijas. Mācītājs Dr. Pauls Barbins apcerēs Kristus uzvaru pār nāvi Liendienās. Es savā rakstā: Mātes dienai, domāju par to, kā mātes mīlestība ir pielīdzināma Dieva mīlestībai. Dr. Rita Pencis savā rakstā sniedz mums skatu par savu māmiņu kam ir 106. gadu! Beidzot Rīgas Mateja draudzes mācītājs Ainārs Baštiks atgādina 14. jūnija nozīmi mūsu

latviešu tautai.

Bez šiem rakstiem atrodam arī svētruna no Marka evaņģēlija no Rīgas baptistu Āgenskalna draudzes mācītāja Edgara Maža. Šī būs pirma no viņa svētrunām no Marka evaņģēlija, kuras varēsiet lasīt *Kristīgā Balsī*. Varat šajā *Kristīgā Balsī* lasīt arī manu apceri par Ļjaba grāmatu un Ralfa Augstrozes rakstu par Svētā vakarēdiena nozīmi.

Zem: “Nekrologiem” atrodiet aprakstu par Bukskauntijas latviešu baptistu draudzes locekles Martas Šterns aiziešanu mūžībā. Viņa ir mācītāja Augusta Mētra meita. Augusts Mēters bija *Latvijas baptistu draudžu savienības* prezidents pirms Otrā Pasaule kara. Ir arī šajā *Kristīgā Balsī* raksts, kā vienmēr, no senākiem *Kristīgās Balss* numuriem, ko sagādā Gatis Ķeris.

Novēlam jums Dieva svētības, lasot šos vērtīgos rakstus. Lai tie stiprina jūsu ticību uz Jēzu Kristu un paļāvību uz Viņu.

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

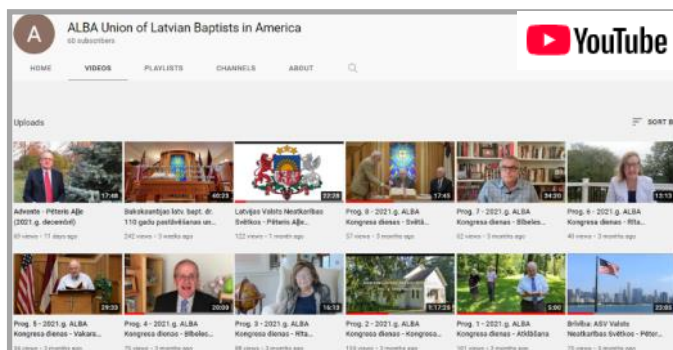
Redakcijas kolēģija: māc. Dr. U. Ukstiņš, Enoks Biķis, Pēteris Aļļe.

Vāka foto: Pēteris Aļļe

Timeklis: www.kristigabalss.com

Timeklis: www.latvianbaptistsinamerica.org

ALBA YouTube KANĀLS



<https://www.youtube.com/@latvianbaptist>

KRUSTĀ SISTAIS JĒZUS

Pārdomas Lielā Piektdienā

Mateja evaņģēlijā 27:45-54

Pēteris Aļļe

"Bet no sestās stundas tapa tumšs pār visu zemi līdz devītai stundai. Bet ap devīto stundu Jēzus sauca stiprā balsī: "Ēli, Ēli, lamā zabahtani?" Tas ir: "Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?" Bet daži no tiem, kas tur stāvēja, kad tie to dzirdēja, sacīja: "Šis sauc Ēliju." Un tūlīt viens no tiem aizskrēja, paņēma sūkli, pildīja to ar etiķi, uzspauda to nendrē un dzirdēja Viņu. Bet citi sacīja: "Pagaidi, redzēsim, vai Ēlija nāks un glābs Viņu." Bet Jēzus atkal iekliedzās stiprā balsī un izlaida Savu garu. Un redzi, Tempļa priekškars pārplīsa no augšas līdz apakšai divos gabalos, un zeme trīcēja, un klintis šķēlās, un kapi atdarījās, un daudzu svēto miesas, kas dusēja, cēlās augšām. Un tie izgāja no kapiem pēc Viņa augšāmcelšanās, nāca svētajā pilsētā un parādījās daudziem. Bet virsniņš un tie, kas bija pie Viņa un sargāja Jēzu, redzēdami zemestrīci un visu, kas tur notika, ļoti izbijās un sacīja: "Patiesi Šis bija Dieva Dēls." Mateja ev. 27:45-54

Katrā reizē kad baudām mūsu Kunga piemiņas



Foto: ALBA YouTube kanāls

mielastu, vai Svēto vakarēdienu, mums ir izdevība atcerēties, pārdomāt, pieminēt un no jauna pateikties mūsu Kungam un Pestītājam par to

SATURS

Redakcijas kolēģijas piezīmes – māc. Dr. U. Ukstiņš	2	Brīvība ir atbildība—pieminot 14. jūniju komunistiskā ģenocīda upuru piemiņas diena	
Krustā sistais Jēzus		— māc. Ainars Baštiks	14
Pēteris Aļļe	3		
Lielā Piektdienā—Pārdomas		Mūžīgais Dievs un mūsu ciešanas	
— māc. Valdis Andersons	6	— māc. Dr. Uldis Ukstiņš	15
Lieldienu pārdomas		Kā iežēloties par cilvēkiem	
— māc. Dr. Pauls Barbins	8	— māc. Edgars Mažis	17
Kā mate rūpējas, tā Es! - Pārdomas mates dienā		Mūsu aizgājušie—Marta Šterns	20
— māc. Dr. Uldis Ukstiņš	10		
Pārdomas mates dienā		Kristīgā Balss no 1951. g. aprīļa	
— Dr. Rita Pencis	13	— Gatis Ķeris	21

Pestīšanu kuŗu Viņš piedāvā ikvienam kas Viņam tic. Tuvojās Lielā piektdiena. Šī ir laba izdevība ikkatram pārdomāt un savā sirdī un dvēselē censties aptvert to, ko tas nozīmēja, ka Jēzus, Dieva Dēls at deva Savu dzīvību lai tie, kas Viņam tic, nepazustu, bet iemantotu mūžīgo dzīvību.

Krustā sišana ir šausmīgs nāves veids. Grūti iedomāties kādu nežlīgāku, brutālāku nāves sodu. Šis bija tas nāves sods, kas bija uzlikts mūsu Pestītājam. Nāves sods bija domāts man, un Tev. Kāpēc? Jo Svētā Dieva priekšā, mūsu grēki ir pelnījuši nāves sodu. Un ne tikai nāves sodu, bet mūžību pavadīt prom no Dieva, kas ir aprakstīts kā:

- Mūžīgā uguns (Mateja 25:41)
- Mūžīgā sodība (Mateja 26:46)
- degošais ceplis -; tur būs raudāšana un zobu trīcēšana. (Mateja 13:42)

Slava Dievam, ka Jēzus gāja krustā nāvē, lai ciestu to sodu, kas bija lemts par visas pasaules grēkiem.

Pie krusta Jēzus piedzīvoja pilnā mērā Dieva Tēva

dusmas, jo Jēzus izsaucās “Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?”. Jēzus saņēma bargo nāves sodu visšausmīgākā veidā manu un tavu grēku dēļ.

Visi evaņģēliji apraksta Jēzus krusta nāvi. Jāņa evaņģēlijā ir šie Jēzus vārdi pie krusta “Jēzus sacīja: “Viss piepildīts!” Un, galvu nokāris, atdeva garu Dievam.” Jāņa ev. 19:30.

Viss piepildīts varam arī aprakstīt ka viss ir padarīts. Pie krusta Jēzus samaksāja to sodu ko bijām pelnījuši mēs – grēcinieki. Viņš samaksāja nāves sodu vienu reizi uz visām reizēm un priekš visiem tiem kas nāk pie Viņa ticībā un saka “Jēzu, esi man grēciniekam žēlīgs. Piedodi man. Šķīstī mani, es gribu būt Tavs bērns, Tavs sekotājs.”

Šo patiesību arī apliecina vēstule Ebrejiem 10:11-12 “ Un katrs priesteris gan ik dienas stāv kalpodams un bieži tos pašus upurus upurēdams, kas nekad nevar iznīcināt grēkus. Bet Viņš vienu upuri par grēkiem upurējis, uz visiem laikiem ir nosēdies pie Dieva labās rokas”



Photo by Greg Rosenke on Unsplash

Cik brīnišķīgi – mēs esam atsvabināti no grēku nastas – no soda – Jēzus Kristus nopelna dēļ!

Mateja evaņģēlijs arī apraksta citus notikumus, kad Jēzus pie krusta mira.

Pirmais – Tempļa priekšgars pārplīsa. Šis priekšgars bija ar īpašu audumu. Tas atdalīja vissvētāko vietu no pārējā tempļa daļām. Augstais priesteris varēja ieiet vissvētākajā vietā tikai vienu reizi gadā. Bet tagad priekšgars bija pārplīsis, rādot to, ka caur Jēzus Kristus upuri, Viņa nopelns ir tas, ka ikkatrs kas Viņam tic nav vairs atdalīts vai šķirts no Dieva, bet ir Dieva bērns, Jēzus brālis un māsa. Šo mums apgaismo vēstule ebrejiem 10:19- 22 "Tā kā nu mēs, brāļi, droši varam ieiet svētajā vietā Jēzus asiņu dēļ, ko Viņš mums sagatavojis par jaunu un dzīvu ceļu caur priekškaru, tas ir, Viņa miesu, un, tā kā mums ir liels priesteris pār Dieva namu, tad tuvosimies patiesīgu sirdi pilnā ticībā, aplacīti savās sirdīs un atsvabināti no ļaunās apziņas un miesu nomazgājuši ar tīru ūdeni."

Bija arī zemes trīce un kapi atdarījās – un daudz svēto miesas cēlās augšām. Šis bija priekšnotikums tam, ka Jēzus ir augšāmcēlies no mirušajiem. Un mums, ticīgiem arī būs līdz ar Viņu jauna miesa un mūžīga dzīvība.

Vēl viens novērojums par Mateja evaņģēlija apraksta "Bet virsnieks un tie, kas bija pie Viņa un sargāja Jēzu, redzēdami zemestrīci un visu, kas tur notika, ļoti izbijās un sacīja: "Patiesi Šis bija Dieva Dēls." Mateja ev. 27:54.

Un mēs, ticīgie, vairāk kā divi tūkstoši gadus vēlāk varam ar bezgala lielu prieku un pateicības pilnām sirdīm teikt "Patiesi, Šis ir Dieva Dēls, mans Pestītājs un Kungs".

Lai Slava Dievam.

Autora piezīme – šīs domas veidojot, man bieži vien nāca prātā dziesma, kuŗu esam vairākkārt dziedājuši mūsu draudzē. Šeit ir viens patiešām labs

ieskaņojums, lai gan no citas draudzes – *Grace Community Church*, Sun Valley, Kalifornijā.

https://www.youtube.com/watch?v=VT-3xOautdk&list=RDVT-3xOautdk&start_radio=1

Šinī dziesmā ir vārdi:

*The Power of the Cross **

*Oh, to see the dawn
Of the darkest day:
Christ on the road to Calvary.
Tried by sinful men,
Torn and beaten, then
Nailed to a cross of wood.*

*This, the power of the cross:
Christ became sin for us,
Took the blame, bore the wrath:
We stand forgiven at the cross.*

*Oh, to see the pain
Written on Your face
Bearing the awesome weight of sin;
Every bitter thought,
Every evil deed
Crowning Your bloodstained brow.*

*Now the daylight flees,
Now the ground beneath
Quakes as its Maker bows His head.
Curtain torn in two,
Dead are raised to life;
'Finished!' the victory cry.*

*Oh, to see my name
Written in the wounds,
For through Your suffering I am free.
Death is crushed to death,
Life is mine to live,
Won through Your selfless love.*

*This, the power of the cross:
Son of God, slain for us.
What a love! What a cost!
We stand forgiven at the cross*

* Stuart Townend & Keith Getty © 2005 Thankyou Music

LIELĀ PIEKTDIENĀ

Pārdomas

Māc. Valdis Andersons

Identitāte reti ir vienkārša lieta. Mēs cenšamies veidot savu identitāti tā, lai citi mūs redzētu noteiktā veidā. Tas, kā cilvēki sevi parāda savos CV un Facebook lapās, rada priekšstatu par to, kā viņi vēlas, lai citi viņus redz. Man pašam nav intereses par sociālajiem tīkliem, bet daudziem tā ir vieta, kur izteikt savus viedokļus par jebkuru tēmu. Cilvēki cenšas parādīt, ka viņi ir zinoši savā jomā, ka viņiem ir vadītāja spējas, ka viņi var ko gudru pateikt, un vēl daudz citu iemeslu dēļ.

Arī ciešanu stāstā mēs sastopam cilvēkus, kuri cenšas izskatīties stipri un pārliecināti. Taču šis stāsts parāda vairāk nekā tikai to, kādu tēlu viņi cenšas radīt. Kristus klātbūtnē atklājas patiesība — viņi nav tādi, par kādiem viņi izliekas. Visi pieļauj kļūdas:

1. Mācekļi aizmieg, kamēr Jēzus mocās lūgšanā.
2. Pēteris noliedz Jēzu un izliekas, ka Viņu nepazīst.
3. Pilāts varētu Jēzu atbrīvot, bet viņam svarīgāks ir viņa amats un vara.
4. Ļaudis, kas Pūpolsvētdienā sagaidīja Jēzu ar lielu sajūsmu, vēlāk pieprasa Viņa krustā sišanu.

Arī mēs savā ziņā neatbilstoši gaidām Jēzu. Mēs dzīvojam sabiedrībā, kur vairāk tiek vērtēti panākumi, nevis upuris. Daudzi kristieši pat neievēro Kluso nedēļu. Saprotams, Zaļā ceturtdiena ir skumja diena — mēs atceramies Jēzus pēdējo maltīti ar mācekļiem. Dievkalpojuma beigās altārs tiek noņemts — tas ir kluss un nopietns brīdis.

Lielā piektdiena ir vēl smagāka — baznīca ir tukša, skan skumja mūzika, ir tumsa, mēs atceramies Jēzus pēdējos vārdus pie krusta. Nav brīnums, ka daudzi grib pārlēkt no Pūpolsvētdienas uz Lieldienām, izlaižot visu sāpīgo pa vidu.

Dažās baznīcās Pūpolsvētdienā nemaz nerunā par



Māc. V. Andersons ar dzīves biedri Sylvia Foto: Autors

ciešanu stāstu, un tā kļūst par “ģenerālmēģinājumu Lieldienām”. Daudzi grib uzreiz domāt par augšāmcelšanos. Tas ir kā svētdienas skolas bērns, kurš uzzīmē attēlu ar Lieldienu zaķi pie tukšā kapa — mūžīgā dzīvība un grozs ar šokolādi. Tas izkausās patīkamāk.

Bet mēs nepamanām, ko zaudējam, ja izlaižam Zaļo ceturtdienu un Lielo piektdienu. To saprotam tikai tad, kad kāds draugs vai ģimenes loceklis ir tuvu nāvei; kad piedzīvojam dziļas sāpes; kad bērns smagi saslimst; kad draugs nodod; kad laulātais saslimst ar vēzi; vai kad patiesi ieraugām pasaulē ciešanas. Tad ar tukšu kapu un šokolādes grozu nepietiek. Mums vajadzīgs Dievs, kurš zina mūsu sāpes — kurš saprot zaudējumu, bailes un ciešanas, pat tad, kad ārsti vairs neko nevar palīdzēt.

Kāpēc Jēzum bija jācieš un jāmirst tik smagā nāvē? Viņš cieta un mira, jo mīlēja tā, kā Dievs mīl. Un mīlēt tā, kā Dievs mīl, nozīmē būt ievainojamam. Tas nozīmē ieiet pasaules sāpēs un bēdās.



Photo by Alex Noriega on Unsplash

Kāpēc Pūpolsvētdienas priekā pieminēt arī ciešanas? Kāpēc Zaļā ceturtdiena un Lielā piektdiena ir tik svarīgas? Tāpēc, ka mūsu pasaulē un mūsu dzīvē ir ciešanas un nāve. Atceroties Jēzus ciešanu, mēs atceramies, ka neesam vieni. Ir Kāds, kas ir ar mums un dalās mūsu sāpēs.

Jēzus mūsu dēļ neizlaida Zaļo ceturtdienu un Lielo piektdienu. Viņš gāja caur ciešanām uz uzvaru. Un tāpēc mēs varam ticēt, ka arī mūsu ciešanas nav pēdējais vārds. Pēdējais vārds pieder Dieva mīlestībai.

Tomēr mums jāuzmanās, lai nepārņemtu Jēzus darbu pie krusta. Kristiešiem ir tikai viens Cietējs Kalps. Lielās piektdienas mērķis nav pašiem ciest kopā ar Jēzu vai kļūt līdzīgiem Viņam pie krusta.

Dažkārt cilvēki ar labiem nodomiem mēģina Lielo piektdienu padarīt ļoti dramatisku. Piemēram, katram dievkalpojuma dalībniekam iedod naglu un āmuru, lai viņš iedzītu naglu krustā, it kā izjūtot savu vainu Jēzus nāvē. Citreiz cilvēki tur rokās naglu un pārdomā, kā viņi paši "pienaglojuši" Jēzu pie krusta. Daudzi Lielās piektdienas dievkalpojumi ļoti uzsver mūsu vainu.

Bet Lielās piektdienas mērķis nav, lai mēs paši ciestu un sevi nosodītu. Jēzus ir cietis mūsu vietā. Viņš mums dāvā jaunu dzīvību un jaunu cerību uz prieku un mieru. Un Lieldienās šī cerība atklājas pilnā spēkā.

Dieva pestīšanas plānā bija vajadzīgs upuris — tāds,

kas varētu nest visas pasaules grēkus. Neviens cits to nevarēja izdarīt. Neviens cits upuris nebūtu pietiekams. Tikai Jēzus varēja mirt par visu cilvēku grēkiem.

Un pats svarīgākais — Viņš to darīja mīlestības dēļ. Ne tikai pienākuma dēļ vai paklausībā Tēvam, lai gan tā bija daļa no Viņa upura. Viņa lielā mīlestība veda Viņu uz Golgātu. Mīlestība lika Viņam neizvairīties no ciešanām. Mīlestības dēļ Viņš samaksāja par mūsu grēkiem un darīja mūs brīvus.

Viņš mūs nekad neaizmirst. Kā mēs varētu aizmirst to, ko Viņš mūsu labā ir darījis un joprojām dara? Lai Jēzus Kristus, kas mūsu dēļ bija paklausīgs līdz nāvei, līdz pat nāvei pie krusta, jūs sargā un stiprina tagad un mūžīgi. Āmen.



Photo by Mattia Poli on Unsplash

LIELDIENU PĀRDOMAS

"Marija Magdalēna atnāca pie mācekļiem un pavēstīja: Es redzēju Kungu!"

Māc. Dr. Pauls Barbins

Nesen lasīju viena teologa domu par Kristus augšāmcelšanos. Viņš rakstīja: "Lieldienas attaisno Jēzus sekotāja ticību."

Šie teologa vārdi ir likuši man pārdomāt manu vispārējo sludinātāja un Kristus sekotājam Lieldienu notikumu. Varbūt, aicinājums Kristus draudzei uzklausīt augšāmcelšanās vēstījumu, ir domāts ikkatram kristietim, nevis mēģināt pārliecināt neticīgo pasauli ar Lieldienu brīnumu.

Mēs kā uzticīgi Kristus sekotāji esam aicināti uzskatīt vēl vienu reizi Kristus augšāmcelšanos caur ticības acīm. Tas nozīmē, ka mēs redzam, uzklausām, pārdomājam un pat lūdzam par augšāmcelšanās brīnumu, nevis lai parliecinātu vai pārmācītu citus, bet lai atļautu šim notikumam turpināt pārveidot mūsu pašu dvēseles. Tas nozīmē, ka mēs iedziļinātos Lieldienu notikumā un tā gaismā, lai saprastu un dzīvotu vēl no jauna augšāmcelšanās varā, lai mēs būtu pastāvīgi brīnuma paradoksālā un izaicinošā vēstījumā, kā arī lai drošinātu mūs nebaidīties no dzīves neziņas un izaicinājumiem.

Ar mazu perspektīvas maiņu varam izveidot vēl vairāk radikālu Kristus augšāmcelšanās pasludinājumu ar mūsu pašu dzīvēm un būtību.

Padomājiet par Mariju Magdalēnu. Ir rakstīts, ka "pirmajā nedēļas dienā, rīta agrumā, kad vēl bija tumsa, Marija Magdalēna nāca pie kapa un redzēja akmeni no kapa noveltu."

Nekas no tā, ko Marija sastapa tanī rītā sakarā ar tukšo kapu, nelika viņai domāt, ka nesagaidītais brīnums ir noticis. Pat otrādi, jo Marija pastāvīgi meklēja pēc paskaidrojumiem, kāpēc kaps ir tukšs. Agri no rīta Marija nesagaidīja piedzīvoto brīnumu savā dzīvē, un viss, ko viņa piedzīvoja, tikai pavairoja viņas sirds sāpes un nesaprašanu.

Lai atgūtu viņas emocionālo stabilitāti un cilvēcisko vajadzību, sajūst uzraudzību neērtajās situācijās, Marija sāka izteikt stingras, nepierādītas apsūdzības gan Sīmanim Pēterim un otram



Foto: Pēteris Aļe

māceklim, ka arī enģeļiem, kuŗus viņa sastapa tukšajā kapā: "viņi ir paņēmuši no kapa Kungu", un, "es nezinu, kur tie Viņi likuši". Marija sāk veidot pieņēmumus, domājot, ka augšāmcēlušais Kristus ir vietējais dārznieks. Marija izsaka drosmīgus pieprasījumus: "Saki man, kur tu Viņu esi licis." Un beidzot, lai visu kontrolētu un nosacītu, Marija izdomā savu pašas darbību: "Saki man. . . es viņu paņēmušu."

Arī tad kad Marija saprot, ka viņa ir sastapusi Augšāmcēlušos Kristu, viņas cilvēciskā vajadzību kontrolēt un nosacīt vēlreiz parādās, jo viņas pirmā reakcija ir tuvoties un saņemt Jēzu savās rokās. Viss darīts, lai mēģinātu atgriest visu atpakaļ uz to, kas kādreiz bija – lai viss būtu "normāli", it kā nekas nebūtu noticis.

Vai neizliekas pazīstami? Liekas, ka Marija reaģē Lieldienu rītā kā ikkatrs cilvēks reaģētu, mēģinot

savaldīt emocijas un veidot kaut kādu saprašanu tam, kas ir piedzīvots.

Kad sastopam Augšāmcēlušos Kristu, viss izmainās! Redziet Kristus reakciju uz Marijas dabīgo gribu - "nepieskaries man!" Neizliekas pārāk empātiski, bet ir tomēr pārliecināts, atgādinot, ka viss, kas ir noticis un viss, kas vēl būs, ir Dieva rokās.

Ievērojiet, kas notiek starp Kristu un Mariju. Nav nekādas pakavēšanās atmiņās vai ilgās pēc bijušā bet, drīzāk, Kristus ziņo Marijai par nākamo darbību: Nepieskaries Man, Es vēl neesmu uzkāpis pie Tēva; bet dodies pie maniem brāļiem un saki tiem: Es uzkāpju pie mana Tēva un jūsu Tēva un pie mana Dieva un jūsu Dieva." Augšāmcēlušais Kristus skatās ne uz to, kas ir bijis, bet uz to, kas vēl būs.

Sūtot Mariju, lai liecinātu labo vēsti par Kristus augšāmcēlšanos un sekojošo atgriešanos pie Dieva, Jēzus sludina, ka Dievam ir visa vara un spēks, un ka Dievam pienākas visa slava un gods. Marijai ir atgādināts, ka viss ir Dieva rokas, un viss, kas viņai ir uzdots darīt, ir dalīt līdzīgi citiem to labo vēsti par Kristus augšāmcēlšanos no mirušajiem.

1. Marijas stāsts turpinās un tiek nolikts pie malas, atbildot uz Kristus aicinājumu vēstīt labās ziņas.
2. Augšāmcēlušais Kristus sniedz vēstījumu gan Marijai, gan mums ikkatram, ka viss, it viss ir Dieva rokās. Kristus apstiprina vēsti, kuŗu bieži aizmirstam vai pilnīgi nepieņemam, ka mūsu atpestīšana nav pamatota uz mūsu cilvēcisko darbību vai domāšanu, bet atrodas mūsu uzticīgā Dieva varenajā būtībā un mīlestībā.
3. Bieži domāju par to, kāda mana dzīve būtu tad, ja es sev atļautu dzīvot tanī garīgajā brīvībā, ko Kristus augšāmcēlšanās dāvā? Varbūt tas nozīmē, ka es nejustos tā ka viss – visa plānošana, darbība, sasniegumi – ir uz maniem pleciem. Varbūt, ka dzīvot augšāmcēlšanās brīvībā - tas atvieglotu visas rūpes un bažas, pie kuŗām turpinu pieturēties. Varbūt varētu vairs nedomāt par "bet" teicieniem: "bet" kas notiktu? "bet" varbūt man vajadzētu? "bet," ja Dievs nemīlētu vai nerūpētos par mani. . .
4. Lieldienu notikums atgādina, ka Dievs mīl un rūpējas par visu Dieva radību. Tāpat kā Dievs atbrīvoja Jēzu no kapa un dāvāja jaunu dzīvi,

līdzīgi, Dievs dāvā mums ikvienam izdevību dzīvot augšāmcēlšanās brīvībā.

5. Dievs aicina mūs atlaist mūsu ciešo tvērienu par visu to, pie kā mēs pieturamies, un kas nomāc iespēju dzīvot augšāmcēlšanās spēkā. Tāpat, kā mēs nevaram noturēt augšāmcēlušos Kristu ar mūsu pašizveidotiem plāniem un paštaisnām domām, Dievs mūs aicina, lai neturamies pie visādām cilvēcīgām apsūdzībām, pieprasījumiem, pašu izveidotiem plāniem un darbiem, kas attur mūs pilnīgi sastapt Dieva svētumu mūsu dzīvēs.

Vēl viena doma. Ievērojiet, cik vienkārši viss izdevās Marijai. No rūpēm un bažām; no sūpēm un izmisuma izveidojās dziļāka ticība Kristum, nekā sev pašai. Viss caur sastapšanos ar Augšāmcēlušos Kristu. Marijas Lieldienu piedzīvojums nobeidzās vienkāršā, bet pārdrošā veidā: Marija Magdalēna atnāca pie mācekļiem un pavēstīja: 'Es redzēju Kungu!'

Šajā svētajā Lieldienu laikā, lai mums arī būtu tik vienkārši, bet pārveidojoši piedzīvojumi ka varam arī citiem pavēstīt "Es redzēju Kungu!".

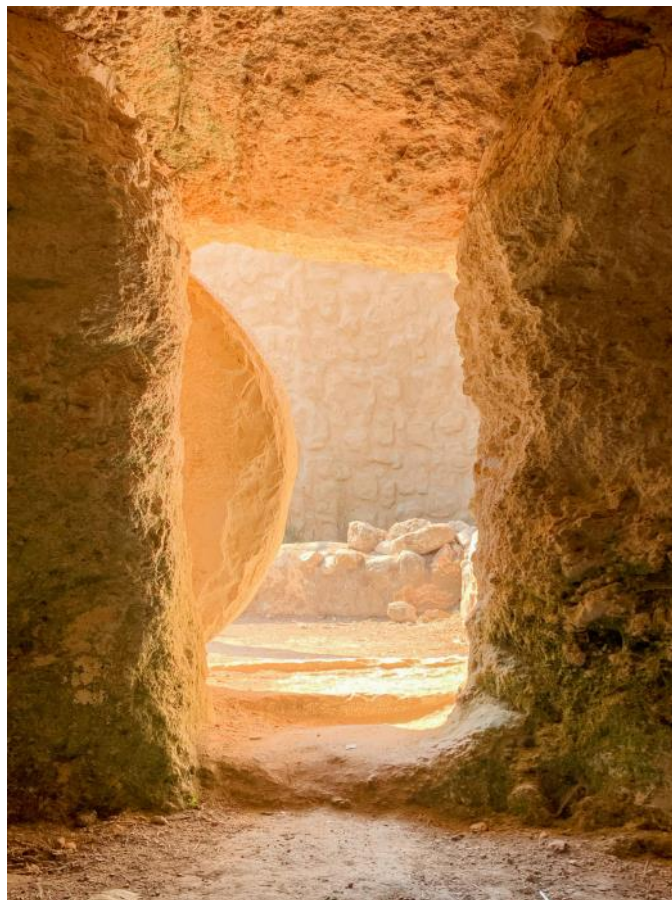


Photo by Pisit Heng on Unsplash

KĀ MĀTE RŪPĒJAS, TĀ ES!

Pārdomas mātes dienā

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Kā māte rūpējas par saviem bērniem, tā Dievs rūpējas par mums, Saviem bērniem. Dieva rūpība un gādība par mums ir vēl dziļāka kā mātes rūpība. Dieva rūpība turpinās vēl aiz kapa. Tā nekad nebeidzas! Dieva mīlestība un rūpība tiek pielīdzināta mātes rūpībai jo mēs zinām, ka šeit virs zemes nav lielākas mīlestības, kā mātes mīlestība uz saviem bērniem.

1. Pirmā Jāņa vēstulē mēs lasām liecību, ka: “Dievs ir mīlestība!” Ja ir viens vārds, kuŗš ir sinonīms vārdam māte, tad šis vārds ir mīlestība. Starpība starp Dieva mīlestību un mātes mīlestību ir, ka Dieva mīlestība ietver visu pasauli, kurpretī mātes mīlestība centrēta uz viņas bērniem. Tas, protams, nenozīmē, ka mātes mīlestība ir ierobežota tikai ar viņas bērniem. Laba māte mīlēs, protams, arī savu vīru, savu bērnu tēvu, un pārējos ģimenes locekļus. Tas nes drošību un stabilitāti bērnu dzīvēs. Kur ir pilnīga mātes mīlestība pret saviem bērniem, tur neizbēgami pastāv arī mīlestība uz ļaudīm ārpus ģimenes loka, jo vislielākā dāvana, ko māte bērnam var dot, ir droša ticība Kristum un Dievam, kuŗi aicina mūs mīlēt savus tuvākos.

Protams, mēs labi zinām, ka ticību mēs nevaram nevienam iedot. Bet kur vecāki rāda priekšzīmi ticībā ar savu paklausību Dievam un Viņa vārdam, tur parasti bērns arī staigās ticības ceļu vecāku pēdās. Pēc viņa mātes nāves skotu filozofs *Thomas Carlyle* raksta savā dienas grāmatā: “Ak dievišķā māte! Laipna, laba, drošsirdīga – patiesākā dvēsele, kādu es jebkad esmu redzējis. Tavs nabaga *Thomas* sen pēc savam skolas dienām jūtas ļoti vientuļš un klībs, salauzts savā dzīves ceļojumā. Nu tu nevari vairs viņam palīdzēt, vai iepriecināt viņu tā dzīves gaitā ar laipnu vārdu. No sava kapa, no tālienes, tu mudini viņu uzticēties Dievam un to viņš centīsies saprast un darīt. *Thomas Carlyles* nesaka, ka māte no kapa viņu mudina uzticēties Dievam. Atmiņas par to ko māte viņam kādreiz sacījusi: tā viņu mierina. “Uzticies Dievam!”



Foto: Pēteris Aļe

Mēs redzam vienas ticīgas mātes lielo iespaidu uz sava dēla dzīvi, šī ievērojamā filozofa dzīves gaitu. Pat aiz kapa mātes mīlestība viņu uzturēja,

tāpat domas par mātes lielo mīlestību arī uzturēja gūstnieci Jesiku *Buchanan*, kuŗa pirms daudziem gadiem tika no Talebana sagūstīta un iemesta cietumā. Tur viņa par nožēlu arī mira no sagūstītāju rokas. Viņa savās vēstulēs atminējās mierinājumu, kuŗu cietumā deva domas par mātes tuvumu. Šīs atmiņas stiprināja viņu smagajā gūstniecībā.

2. Dieva mierinājums, ko nes ticīgi ļaudis, kuŗos nācis mājot ir Dieva Gars, mūs uztur mūsu dzīves. Apustulis Pāvils raksta, ka mēs kā Kristus draudzes locekļi esam Kristus kājas, lai ietu pie tiem, kuŗiem ir vajadzīga palīdzība. Bībeles studijā: “*First Baptist Church of Lansdale*”, kuŗu es apmeklēju daudzus gadus, kad mes dzīvojam Lansdalē, es sēdēju kādreiz blakus sievietei, kuŗa stāstīja, ka viņa katru dienu iziet Lansdales centrā, lai dalītu launagu ļaudīm, kuri ir izsalkuši. Ļaudis zināja, ka viņa ar līdzbiedrēm tur būs ar ēdienu.

Mēs esam Kristu kājas, lai ietu tur, kur Viņš sūta. Mēs esam arī Kristus rokas, lai noglāstītu tos, kuŗiem glāsts ir tik ļoti vajadzīgs. Protams mes noglāstām mūsu bērņus un tuvņiekus, bet, ceŗams, arī kādreiz pat sveŗiniekus. Cik svarīgs ir otra cilvķka pieskārēns, cik svarīgs ir glāsts, to es redzēju dievkalpojumos, kuŗus noturēju ik mēnesi, kādus 30 gadus ilgi, netālu no Bukskauntijas dievnama, *Richlantown*'as veco lauŗu mētnē. Tur es centos pasniegt roku katram dalēbņiekam un noglāstēju tos, kuros redzēju, ka viņi ilgojas pēc glāsta. Mēs esam treŗkārt arī Jēzus Kristus acis, lai redzētu vajadzēbas ap mums. Protams, mēs esam Jēzus Kristus mute, lai aplēcinātu labo, evaņģēlija vēsti. Tā mes dziedam: *Lai laipņus vārdus runājam un dvēseles Tev mantojam..* Mēs tiekam no Jēzus Kristus izsūtēti runāt laipņus vārdus. Mums būs aplēcināt saviem lēdzcilvēkiem, ka: "Dievs tevi mēl! Dievs par tevi rūpējas!" Laipņiem vārdiem, protams, ir jānāk lēdzi arī laipņiem darbiem.

3. Dieva rūpēba par mums parādas spilgti mātes rūpēbā, mātes mēlestēbā. Kā māte rūpējas par saviem bērņiem, tā Dievs rūpējas par katru vienu no mums. Mēs visi esam sava Debess Tēva bērņi. Mātes mēlestēba pret bērņiem ir dziļa un neizsmēlama mēlestēba. Neticami ir, ka māte varētu atstāt savu bērņiem novārtā. Tā Dievs prasa caur pravēti Jesaju : "Vai māte var atstāt zēdaiņi pie savas krēts un neieŗēloties par bērņiem, kuŗu dzemdējusi? Un ja viņa aizmirstu, Es nekad neaizmirsiŗu." (Jesajas 49:15) Neiedomājami ir tas, ka kāda māte aizmirstu savu bērņiem. Mēs sakām: "Tāda lieta nevar notikt!" Bet par noŗēlu mēs zinām ka mūsu ļaunā, grēcēgā pasaulē tas tomēr tā notiek. Ceŗams. nekad 'tāda lieta nenotiek no ticēgas mātes, kurā Dievs Pats, caur Savu Svēto Garu ir nācis mājot. Bet ja arī māte spētu aizmirst savu bērņiem, Dievs nekad mūs neaizmirst.

Dieva rūpēba un gādēba par mums izteicas ne tikai caur lēdzcilvēkiem, bet arī tieŗi. Tā Psalmists saka uz Dievu: "Kad nemiers vairojas, Tavs mierinājums nes prieku manā dvēselē." (Psalm 94:19) Psalmists ir nemiera pilns, redzot netaisņību, kuŗa norisinājas ap viņu. Viņŗ redz ļauno ļaunību lepnēbu, ka tiem liekas, ka viņi netraucēti var izvest savus tumŗos darbus. Tomēr Psalmists atrod mierinājumu Dieva tuvumā,

kad Dieva Vārds aplēcina, ka ļaunais tiks iznēcināts. Psalmists jautā: "Kas celsies par mani pret netaisņiem? Kas stāsies par mani pret nekrietņiem? Ja nebūtu Kungs, palēgs man, es drēz mājotu klusumā manā dvēselē. Kad liekas, slēd man kāja, Tava ēļestēba, Kungs, mani balstēja. (Psalm 94:17-19) Dievs mūsu dzēvēs ir atrodams dažādos veidos. Viņu pielēdzot un Viņa vārdus lasot. Tad atskan Dieva Gara balss mūsu dvēselēs: "Viss būs labi!"

4. Tā mēs atgrēzāties pie pravēŗa Jesajas vārdiem: "Ka māte rūpējas par saviem bērņiem - Tā Dievs." Mēs varam tos apgrēst un sacēt: "Kā Dievs rūpējas - tā arī māte!" Atmināties, kad mēs bijām mazi bērņi, ja mūsu māte bija tuvumā, tad viss mums bija labi. Mēs zinām, cik grēti ir bērņiem no mātes ēķirties. Mana jaunākā meita ērika to piedzēvo ar bērņiem bērņiem dārzā, kuri nav bijuŗi tā sauktā: "preshool", kuri vienumēr bijuŗi mājās ar māti. Zinām, cik nedroŗi bērņiem jētas bez mātes. Jāsaka. ka ir ēēl, ka mūsu dienu ekonomiskie apstākļi spēz daudz mātes strādāt un jau no zēdaiņiem pirmām dienām būt ēķirtām no saviem bērņiem. Kaut bērņiem ir tā vislabākā aprēpe, neviens cits nespēj atvētot bērņiem viņa māti. Kā kāds ir teicēis: "Vārds māte mazam bērņiem ir sinonēms ar vārdus Dievs. Mazam bērņiem tādēļ māte tik ļoti ir vajadzēga!

Mēs zinām arī, cik neatlaidēgi adoptētie bērņiem cenŗas parasti atrast savu miesēgo māti. Tas nav tādēļ, ka viņu dzēves kā adoptētiem bērņiem ir bijuŗas sliktas. Mums ir dziļa saite ar māti, kuŗa mūs dzemdējusi. Māte ir zināmā veidā mūs radējusi, no viņas mēs esam nākuŗi. Reiz *Psychology Today*



Photo by Olivia Anne Snyder on Unsplash

žurnālā psihologs, kurš pats bijis adoptēts, raksta par izjūtām, kuŗas piemīt daudziem šiem adoptētiem bērniem. Viņi bieži jūtas, ka nevienā vietā tie patiesi neiederās. Viņi jūtas, ka viņiem vienmēr ir jāpierāda sava vērtība. Tas tādēļ, ka viņi jūtas, ka ir vainīgi ka māte viņus aizdevusi prom. Protams šāda vainas apziņa ir pilnīgi nevietā, tā ir emocionāla un neracionāla.

Ja mēs turpinām mūsu salīdzinājumu starp mātes un Dieva atiecībām ar mums tad varam citēt slavenā teologa Augustīna vārdus, uzrunājot Dievu: "Tu mūs esi radījis priekš Sevis un mūsu sirdis ir nemierīgas, līdz mēs atrodam savu atdusu Tevī." Varam to pašu sacīt atiecībā uz mūsu mātēm. Adoptētais bērns ir nemierīgs, līdz atrod savu dzimto māti. Protams, Dievs nekad mūs nepametīs un neatstās. Cilvēki bieži pamet Dievu un jūtas kā bāreņi, bet Dievs nekad mūs neatstās! Dieva vārds saka, ka tas kā Dievs gādā par Saviem bērniem, tā māte. Dievs ir Vissspēcīgs un pilnīgi labs. Viņa gādība ir tadēļ pilnīga.

Šī gada Mātes dienā mēs atkal ar pateicību pieminam mūsu mātes, kuŗas ir mūžībā un noraugās uz mums un svētī mūsu dzīves ar Debess svētību. Protams, mēs ļoti pateicamies par tām mātēm, kuŗas ir ar mums šodien, kā raksta Liesma: "Ja tev vel māte dzīva ir, tad pateicies par lielo balvu."

5. Visvairāk aprakstītā un pazīstamākā māte cilvēces vēsturē ir Jēzus māte. Marija. Viņa. dzemdēdama savu Dēlu, piedzīvoja gan priekus, gan bēdas. kā to piedzīvo katra māte. Jau pirms Jēzus piedzimšanas Marijas gaidāmais bērns bija kontroversāls. jo viņa bija stāvoklī pirms bija precējusies. Tādēļ viņa bija spiesta bēgt pie savas radnieces Elīzabetes. lai izbēgtu no ļaužu naidīgiem skatiem un komentiem un varbūt vel traģiskāk, pat no nomētāšanas ar akmeņiem kā laulības pārkāpēja, kā to prasīja jūdu bauslība. Kad tuvojās dzemdības, Marijai ar Jāzepu bija jādodas grūtā, tālā celā uz Betlēmi, tautas skaitīšanai kuru pavēlēja izdarīt ķeizars Augusts.

Enģelis bija vēstījis Marijai un Jāzepam par Jēzus bērna dzimšanu. Enģeļu koris sveica jaunpiedzmušo Betlēmē. Tur gani un gudrie nāca Jēzu pielūgt. Bet ķēniņš Hērods vēlējās bērnu nogalināt, jo jutās

apdraudēts savā ķēniņa varā. Marija, Jāzeps un Jēzus bērniņš bija spiesti bēgt uz Ēģipti līdz Hēroda nāvei. Kad Hērods nomira. viņi atgriezās Nācāretē, no kurienes ģimene vairākkārt devās uz Jeruzālemi, pirmkārt lai vestu Jēzu Dieva priekšā, nodotu to Dieva ziņā.

Maz mums ir zināms par Jēzus bērnību. Apokrifu evaņģēlijos ir daudzi fantastiski apraksti, bet Bīblelē tikai Lūkas evaņģēlijā lasām par Jēzus bērnību. Mēs lasām: "Bērniņš auga un pieņēmas spēkā un tapa pilns gudrības, Un Dieva žēlastība bija ar Viņu." (Lūkas ev. 2:40)

Redzam, ka ģimene ik gadus devās uz Jeruzālemi Passā svētkos. Uz to norāda apraksts, kad Jēzus bija 12 gadu vecumā, par ko lasām: "Viņa vecāki ik gadus Passā svētkos gāja uz Jeruzālemi (Lūkas ev. 2:41) Jēzus vecāki tomēr pilnam neapzinājās Jēzus būtību un sūtību, ka Viņam jādarbojas Sava Debess Tēva lietās. Dievs viņus bija izraudzījis kā vecākus kuŗi ir uzticīgi savā kalpošanā Viņam. Tie nodeva savu dēlu Dieva ziņā. Marija ir mūsu priekšzīme, tāpat kā Vecajā Derībā Hanna, kuŗas slavas dziesmu Marija atkārtoja. Hanna, izlūgusies dēlu no Dieva, pilda solījumu un nodod savu dēlu Sāmuēlu jau agrā bernībā, priesterā Elija gādībā. Marija bija vienreizēja māte, bet Viņa pilnām nesaprata sava Dēla sūtību līdz viņa, atrodoties krusta pakājē, tiek no sava Dēla uzticēta mācekļa Jāņa gādībā. Vēlāk Marija, līdz ar Jāni, augšistabā sastop savu dēlu Jēzu, kuŗš ir viņas augšamcēlušais Kungs.

Mana māmiņa man ir stāstījusi, kā jau es daudzreiz esmu par to stāstījis, ka tad, kad es piedzimu, kaŗa vidū Vācijā, 1944. gada decembra sākumā, es biju ļoti slims. Es biju tuvu nāvei. Arī mana māmiņa mani veltīja Dievam, izlūdzoties no Viņa manu dzīvību. Dievs paklausīja manas māmiņas lūgšanu Vēlāk kad es saņēmu Dieva aicinājumu doties līdz ar savu dzīves biedri Benitu, ar kuŗu biju salaulājies 1967. gada oktobrī, 1968. gada septembrī, uz teoloģisko semināru Bostonā. Es esmu kalpojis savam Kungam kā mācītājs latviešu baptistu draudzēs visu savu mūžu, kādus 58 gadus. Zinu, ka katram no jums ir stāsts par savu māmiņu, stāsts par priekiem un bēdām, ko dzīve nesusi. Jums ir stāstīts par lūgšanām. ar kuŗām māmiņa ir jūs

pavadījusi dzīves ceļā, sevišķi dzīves grūtībās, slimībās un negadījumos, nolikusi Tā Kunga rokās.

Šajā mātes dienā pateicībā pieminam mūsu māmiņas, tās kuŗas ir mūžībā un tās, kuŗas vēl ir pie mums. Visvairāk esam pateicīgi, ka viņas rādīja mums ceļu pie Pestītāja. Mēs ticībā mūsu Kungam, Jēzum Kristum, apliecinām, ka Viņš gaida katru vienu no mums Savās mūžīgajās mājās, kur ir daudz dzīvokļu. Skaistākās atmiņas no pagātnes man, - un es ticu - arī jums daudziem ir - pulcēties ap ģimenes galdu. kur valda mīlestība, sadraudzība un prieks. Debesis tiek Jaunā Derībā raksturotas dažkārt kā mielasts, kur pie galda mums pievienojas mūsu Kungs. Tur mēs baudīsim pa pilnam to mīlestību, ar kuŗu Viņš mūs mīl šodien. Lasām: "Kā māte iepriecina savus bērnus - tā Dievs." Reiz tas Kungs pulcinās mūs, Savus bērnus, Savās mūžīgajās mājās. ĀMEN.



Photo by Jordan Whitt on Unsplash

PĀRDOMAS MĀTES DIENĀ

Dr. Rita Pencis

Mana māte Lilija pavada daļu no katras dienas savā "sauļes istabā". Plašie logi garantē patīkamas ainas - it sevišķi visādu putnu ciemošanos ap sēklu krājumu. Zvirbuļi, spilgti sarkanie, dzeņi, sīļi, žubītes. Daba skaista un vērtīga.

Maija mēnesī svinām Mātes dienu, jeb ģimenes dienu. Šogad maijā mana mamma svinēs savu 106. dzimšanas dienu.

Vienā Liesmas dzejā (*Lilijas zied*) skan šie vardi par meiteni:

Vējš skriedams dzen gadus,
Uz pleciem tai liks;
Vai putekļos meitenīt's
Piesargāts tiks?

Nāc nolaidies, debess,
Pār bērnu, kas zied;
Aiz gadiem lai skaisti
VĒL eņģeļi dzied:
Lilija zied . . .

Mana mamma vel vienmēr zied. Tā ir Dieva žēlastība un gādība.



Foto: Dr. Rita Pencis

BRĪVĪBA IR ATBILDĪBA

14. jūnijs: komunistiskā ģenocīda upuru piemiņas diena

Māc. Ainars Baštiks

„Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vēzda un Tavs gana zizlis mani iepriecina.” Psalmi 23:4

Reiz apmeklēju kādu draudzes māsu. Dzērām tēju un sarunājāmies. Kādā brīdī sirmā kundze sāka rādīt savas ģimenes fotogrāfijas. Uz vienas no fotogrāfijām bija redzama klubkrēslā atlaidusies jauna sieviete. Pretī viņai uz krēslā sēdēja jauns virsnieks, kura rokās dusēja tikko dzimusi meitiņa. Virsnieka seja bija tik smaidīga. Tik svētļaimīga. Un apgarota. Un tad kundze klusi sacīja: Tas ir mans brālītis. Pēc divām nedēļām čekisti viņu apcietināja un aizveda. Un nekad neko vairs par viņu nezinām.

14. jūnijs Latvijā ir komunistiskā ģenocīda upuru piemiņas diena, kad atceramies 1941. gada 14. jūnija masveida iedzīvotāju arestēšanu un izvešanu lopu vagonos uz Sibīriju. No Latvijas tajā dienā tika izsūtīti vairāk kā 15 000 cilvēku. Visvairāk deportācija skāra Latvijas valsts un pašvaldību eliti, militārpersonas, policiju, tiesnešus, inteliģenci, uzņēmējus un viņu ģimenes. Pie tam vīri tika atdalīti no ģimenēm, kuras pārsvarā viņi nekad vairs neredzēja.

Savukārt 25. marta 1949. gada deportācijā uz Sibīriju, Kazahstānu un citām PSRS teritorijām tika izvesti vairāk kā 42 000 cilvēki.

Atmiņas un stāsti par patiesību ir aizsardzība pret atkārtosanos.

Deportāciju pieminēšana ir ne tikai vēstures saglabāšana un morālais pienākums pret cietušajiem, bet reizē arī atgādinājums būt modriem pret ļaunumu. Tauta, kas aizmirst savu vēsturi un tragiskos brīžus, riskē tos piedzīvot atkal. Komunistiskais un totalitārais Padomju Savienības režīms parādīja, kas notiek, ja laikus nereaģējam netaisnības, brīvības ierobežošanas un vardarbības priekšā. Kā toreiz, tā arī šodien cilvēkus var maldināt propagandas, ideoloģijas vai viltus ziņu manipulācijas. Tāpēc nezaudē modrību. Miers un



Foto: Autors

drošība nav mūžīga. Sargā patiesību un brīvību.

Dievs un ticība ir klātesoša visur.

Esot lopu vagonos, ciešanās Gulaga nometnēs vai badā un aukstumā Sibīrijā bieži vienīgais, ko varēja piesaukt bija Dievs. Brutālā padomju vara atņēma visu, taču nevarēja atņemt to, kas bija lasīts un iemācīts Bībelē, dziedāts Dziesmu grāmatā vai izteikts lūgšanā. Tāpēc jau komunisti tik ļoti vērsās pret kristiešiem un baznīcām, jo nevarēja iznīcināt viņu ticību Dievam. Ticība ir tā, kas deva spēku izturēt. Ticība Dievam ļāva ieraudzīt un atvērt sirdis arī citu ciešanām.

Vai šodien, dzīvojot mierā un labklājībā, mūsu ticība Dievam nav mazinājusies? Vai nav pārāk liela starpība starp to, kas ir rakstīts Bībelē un to, kas ir šodien manā dzīvē?



Image by Matthias Groenveveld on Pixabay

MŪŽĪGAIS DIEVS UN MŪSU CIEŠANAS

Pārdomas Ījaba grāmatā

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

1) Ījaba grāmatas izskaidrotāji ir centušies atbildēt jautājumam kādēļ šajā grāmatā, kuŗa cīnās ap jautājumu par taisna cilvēka ciešanām, kad Dievs runā, viņš nemaz nepieskaras šai tēmai. Dievs dod plašu un sevišķi brīnišķīgu aprakstu par dabas skaistumu, par pasaules varenību, kuŗu Viņš radījis. Atbilde šim jautājumam saistās ar pamata problēmu kuŗu minējām iepriekšējā studijā: “Dievs ir Dievs, un mēs neesam.” Ījabam domājot par to, kas ar viņu notiek, un redzot, kas notiek pasaulē ap viņu, liekas ka viņš varētu lietas labāk izkārtot, kā Dievs - rīkoties labāk un taisnīgāk nekā pats Dievs. Dieva jautā Ījabam: **Kur tu biji tolaik, kad Es zemi veidoju? Pasaki to, ja tev ir tāds gudrs prāts!** (Ījaba 38:4) Tālak šajā nodaļā Dievs prasā: **Vai tu savās mūža dienās jebkad esi pavēlējis aust rītam, vai rīta gaismai ierādījis savu vietu?** (Ījaba 38:12) Protams, uz visiem šiem jautājumiem Ījabam ir jāatbild, nē! un atkal nē!

Dieva apraksts par dabas varenību, kārtību un skaistumu, par visu to, kas pasaulē notiek, ir pāri Ījaba spējām to saprast un aptvert. Dievs norāda uz Zodiaka zvaigznēm: **Vai tu liec parādīties Zodiaka tēliem pareizā laikā, un vai vedi Lielo Lāci kopā ar viņa mazuļiem?** (Ījaba 38:32) Ļaudīm Ījaba laikā bija maz sapratnes par Universa nepatveramo plašumu. Tie nezināja, kā lai sasniegtu tuvāko zvaigzni, ceļojot gaismas ātrumā, vairāk ka 186, 000 jūdzes sekundē, - tas prasītu 4.3 gadus. Mēs šo zvaigzni šodien redzam, kāda tā bija pirms 4 ½ gadiem. Mūsu Galaktikā, saukta: “Piena Ceļš” ir kādi 600miljardi zvaigžņu. Un mūsu Galaktika ir tikai viena no neskaitāmām Galaktikām Universā. Dievs par visu to prasa: “Vai tu (Ījab,) zini debess likumus? Vai tu nosaki debess valdīšanu pār zemi?” Mūsu dienās zinātnieki grib lepmi atbildēt: “Zinām gan!” Bet, protams/ to zināšanās, salīdzinot ar Dievu, ir neskaitāmi ierobežojumi. Tās ir kā skudras zināšanas, salīdzinot ar cilvēku zināšanām. Pasaules telpa ir joprojām cilvēkam neatšifrējama mistērija!



Foto: Pēteris Aļle

Dieva varenības priekšā Ījabs apzinās savu ierobežoto skatu par to, kas pasaulē notiek. Arī attiecībā uz sevi un savām ciešanām, liekamo netaisnību, ko viņš piedzīvojis, Ījabs sāk saprast, ka viņš visu nezina. Viņš saka: **Es uzlieku roku savai mutei. Es reiz jau esmu runājis, bet tagad vairs neatbildēšu.** (Ījaba 40:4c, 5a) Beidzot viņš saka Dievam: **Es zinu ka Tu visu spēj un Tev nav nekāds nodoms neizpildāms. Kas bija tas, kas bez zināšanām aptumšojis Dieva padomu? Es esmu runājis, bet man nebija pareizas izpratnes par lietām: tās man bija pārāk brīnišķīgas parādības, un tās izprast man nebija iespējams.** (Ījaba 42:2-3) Ījabs apzinās ka viņš nav Dievs, un ka iedomāties ka viņš ir spējīgs dot Dievam padomu par to kā lietas ir kārojamas šajā pasaulē ir neiedomājama lepnība.

Saprātīsim to, ka Dievs sakot: **Kas ir tas, kas Dieva glābšanas nodomus aptumšo ar vārdiem, kuŗiem nav jēgas?** (Ījaba 38:2) viņš nesaka ka viss ko Ījaba runājis ir bezjēdzīgi. Patiesi, uzrunādams trīs Ījaba draugus, Dievs tiem saka par Ījabu: **Jūs neesat par mani pienācīgā kārtā izteikušies, ne kā mans kalps Ījabs.** (Ījabs 42:8c) Draugi nemitīgi centās aizstāvēt Dieva taisnību ar savu atkārtoto cenšanos apgalvot ka Ījabs cieš tādēļ ka ir šausmīgs grēcinieks. Šie draugu centieni tiek no Dieva noraidīti un apzīmēti



Photo by Road Trip with Raj on Unsplash

kā nepareizi. Dievs pieņem kā pareizu Ījaba liecību, ka šajā pasaulē dievbijīgais un taisnais kādreiz šausmīgi cieš, turpretī bezdievīgais kādreiz iziet cauri dzīvei bez skrumbām. Ko Dievs noraida, tie ir Ījaba spriedumi un secinājumi, ka tas, kas dzīvē tā kādreiz notiek, rāda, ka Dievs rīkojas nepareizi, ir netaisni. Dievs savā runa prasa Ījabam: **Vai tu tiešam gribi iznīcināt Manu tiesu, Mani nolikt par netaisnu, lai pats rādītos taisns?** (Ījaba 40:8) Dievs saka uz Ījabu: **Satriec bezdievīgos, kur tie stāv. Liec viņiem visiem kopā iegrimt pišļos, lai viņu seja sastingst nāves šausmās! Tad Es atzīšu ar uzslavu arī tevi, ka tava labā roka tev nesusi uzvaru.** (Ījaba 40: 12b, 13-14) Dievs saka Ījabam: “Kad tu, Ījab. būsi spējīgs ievest taisnību pasaulē, tad tu būsi tiesīgs Mani kritizēt.

Cilvēka pamata problēma ir tā, kā sacījām: “ka Dievs ir Dievs, un mēs neesam.” Mums ir nespējami saprast, kādēļ laba, Visvarena, mīlestības Dieva pasaulē, kādreiz nevainīgiem cilvēkiem ir šausmīgi jacieš. Mums grūti ir saprast kādēļ astoņi jauni ļaudis nesen kādā koncertā mirst, saspiesti no pūļa? Un šādi jautājumi ir nebeidzami! Ir daudz tādu, kas saka: “Dievam, kurš šādas lietas pieļauj es nevaru ticēt.” Tie tādēļ ir nonākuši pie spriedumā: “Dieva nav!” Tie domā: “Es zinu labāk kā Dievs, kā lietām vajadzētu notikt.”

2) Jā, šī pasaule ir grēcīga un ļauna. Cilvēks ir grēcīgs un ļauns, un bieži savā grēkā rīkojas nežēlīgi pret savu līdzcilvēku. Šajā ļaunajā pasaulē ienāca Jēzū Kristū Pats Dievs: **Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet Sevi iztukšoja pieņemdams kalpa veidu, tapdams**

cilvēkiem līdzīgs, un cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei! (Filipiešiem 2:7-8) Dievs, kurš radījis šo pasauli, kuŗa gudrība, varenība un godība, iet pāri mūsu spējām aptvert. Dievs kurš ir radījis pasaules telpas bezgalību un varenību, neignorēja nevienu Ījaba sāpju saucienu. nē! Dievs tik ļoti pasauli mīlējis, ka Viņš nāk pie mums ikdienas Jēzū Kristū.

Ījabs savās ciešanās ilgojās pēc starpnieka starp sevi un Dievu. Viņš ilgojas pēc kāda, kurš varētu uzlikt Savu roku viņiem abiem. Ījabs saka: **Jo Dievs nav cilvēks – tāds, kā es esmu, kuŗam es varētu atbildēt, ar ko es kopā varētu iet pie tiesas. Mūsu abu stārpā nav Izlīdzinātāja, kas Savu roku varētu uzlikt uz mums abiem.** (Ījaba 9:32-33) Bet Jēzū Kristū Dievs ir tapis cilvēkiem līdzīgs. Viņš pilnīgi mūs saprot, ciedzams visu, ko mēs ciešam. Kā pravietis saka: **Viņš nesa mūsu sērgas un ciešanas, mūsu sāpes Viņš bija uzkrāvis Sev. (Jesajas 53:4a)** Mēs nevaram saprast kādēļ Dievs pieļauj ciešanas šajā pasaulē, bet kā Ījabs, mēs zinām, ka mūsu Glābējs ir dzīvs. Kā raksta apustulis: **Mēs redzam Jēzu, kas īsu laiku bija padarīts mazāks par eņģeļiem nāves ciešanu dēļ.** (Ebrejiem 2:7a) Mēs redzam Jēzu pie krusta, ciešot un mirstot mūsu grēku dēļ, lai mūs vestu cauri nāves ēnas ielejai uz dzīvību.

Ja kāds cilvēks vēlas noraidīt Dievu, neticēt Dievam, to lielo sāpju un nesaprotamo ciešanu dēļ, kas viņa personīgā dzīvē, vai pasaulē, tad tāds nav sastapis Dievu, kurš ir ienācis ciešanu pasaulē Jēzū Kristū.

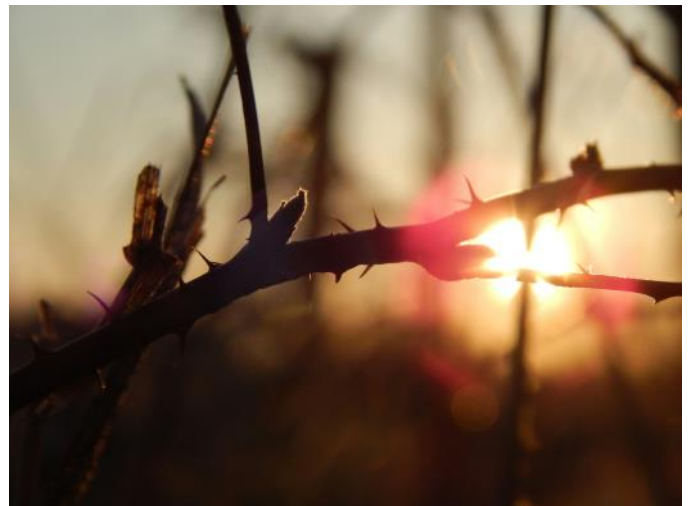


Photo by Josie Weiss on Unsplash

Dievs ir šai pasaulē Jēzū Kristū, satverot mūsu roku, lai vestu mūs cauri nāves ēnas ielejai uz Tēva mājām, uz Debesīm. Nē, mes neesam Dievs! Mēs nespējam pilnām izprast Dieva prātu, bet mēs spējam Dievu mīlēt un varam zināt, ka Viņš mīl mūs Jēzū Kristū. Dievs ir dzirdējis katru Tjaba sapju saucienu. Dievs uzrunā Tjabu, apliecinādams viņam savas radības neaptveramo godību. Tāpat arī Dievs uzrunā mūs Jēzu Kristū. Apustulis raksta: **Šajās pēdējās dienās Dievs ir uz mums runājis caur Dēlu, ko Viņš iecēlis par visu lietu mantinieku, caur ko Viņš pasauli arī radījis.** (Ebrejiem 1:2) Jēzum Kristum ienākot mūsu grēcīgā pasaulē un mirstot par mums, - lai mēs dzīvotu, Dievs liecina mums par savu neaptveramo mīlestību!

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš



Image by Ambroz from Pixabay

KĀ IEŽĒLOTIES PAR CILVĒKIEM

Marka ev. 1:40-45

Māc. Edgars Mažis

„Kāds spītālīgais atnāca pie viņa un, ceļos nometies, lūdza viņu: “Ja vien tu gribi, tu vari mani šķīstīt.” Jēzus sirdī iežēlojās un, roku izstiepis, pieskārās tam un sacīja: “Es gribu, topi šķīsts!” Līdzko viņš to bija pateicis, spītālība no tā pazuda, un tas tapa šķīsts. Tad Jēzus viņu skarbi apsauca un tūlīt raidīja prom, sacīdams: “Pielūko, nesaki nevienam neko, bet ej, rādies priesterim un upurē par savu šķīstīšanu, ko Mozus ir noteicis, viņiem par liecību.” Bet tas izgājis sāka daudz stāstīt un izplatīt runas par to, kas noticis, tā ka Jēzus atklāti vairs nevarēja ienākt pilsētā. Bet viņš palika ārpus pilsētas vientuļās vietās, un no visām malām ļaudis nāca pie viņa.”
Marka ev. 1:40-45

Katru dienu mēs redzam un satiekam daudz cilvēku. Citi vienkārši paslīd mums garām, citus ievērojam, kādus pat sveicinām. Mani dažreiz sveicina cilvēki, kurus es nepazīstu, un tad es apmulstu un kaunos jautāt, kas jūs esat. Mēs dzīvojam sabiedrībā, kur ir maz iespēju nesatikties, izņemot, ja visu laiku pavadām mājās un dzīvojam vieni. Mūsu attieksme pret cilvēkiem ir tik dažāda. No ļoti ciešas un



Foto: Adventistu Rīgas Draudzes YouTube sludinājums

mīlošas līdz vēsai un neiejūtīgai. Visiem labs nekad

nebūsi... Un tomēr, mūsu sabiedrībā tik bieži pietrūkst iejūtības un iežēlošanās. Dažreiz esam tik stingri pret citiem un prasām no viņiem to, ko paši nespējam izdarīt. Nolasītais notikums ļauj ieraudzīt Jēzus sirdi un to, kā Viņš redzēja cilvēkus, kurus citi bija izolējuši.

Cilvēks, kurš pārkāpj likumus nebūtu pelnījis iežēlošanos

Kāds spītālīgais atnāca pie viņa un, ceļos nometies, lūdz viņu: “Ja vien tu gribi, tu vari mani šķīstīt.” 40.p.

Spītālība jeb lepra bija lipīga ādas slimība. Tās rezultātā cilvēka ķermeņa daļas lēnām atmira. Vecās Derības laikā ar šo vārdu saprata arī citas ādas slimības. Lepras slimnieki tika izolēti no sabiedrības, viņi dzīvoja kopienās, atsevišķo ciemos vai alās. Viņiem citi nesa ēdienu, kuru nolika pietiekoši tālu, lai paši neklūtu nešķīsti un nesaslimtu. Šie cilvēki bija izolēti no sabiedrības un arī no iespējas nākt uz Dieva namu. Fiziska un sociāla miršana. Bet šis vīrs pārkāpj izolācijas likumu un nāk pie Jēzus, nāk tik tuvu, daudz tuvāk kā viņš drīkstēja. Parasti spītālīgajiem bija jāklie dz “nešķīsts, nešķīsts”, kad

viņi ieraudzīja citus cilvēkus tālumā. Bet šis cilvēks ilgojas pēc brīnuma, pēc veselības garīgi un fiziski. Bet likums ir likums. Patiesībā, viņš apdraudēja tos, kas bija veseli. Un, tā kā šo slimību nevarēja izārstēt, tas nozīmēja lēnu nāvi arī tiem, kas tiktu inficēti. Vai viņa pašdarbība bija attaisnojama? Vai viņš nevarēja tikai no tālienes uz Jēzu saukt un vai Jēzus nevarēja viņu dziedināt no attāluma? Un tad ir jādomā par kādiem brīžiem, kad mēs, cilvēki, pārkāpjam likumus, ja ir apdraudēta cilvēka dzīvība. Tad automašīna pārkāpj ātruma ierobežojumus gan pilsētā, gan ārpus tās. Ir jau maigāki likumpārkāpēji, kas saslimuši iet uz darbu, nedomājot, ka var inficēt pārējos. Viens ir skaidrs, šī cilvēka izmisums ir tik liels, ka viņu neinteresē, vai kāds cits saslims, vai nē. No vienas puses var viņu saprast, no otras puses – liekas tik egoistiski. Bet neviens no mums nezina, kā mēs rīkotos līdzīgā situācijā. Tajā pašā laikā ir viena iezīme, kas šo vīru padara nepievilcīgu. Viņš ir nepaklausīgs ne tikai likumam, bet arī Jēzum.

Jēzus iežēlošanās

Jēzus sirdī iežēlojās un, roku izstiepis, pieskārs tam un sacīja: “Es gribu, topi šķīsts!” Līdzko Viņš to bija pateicis, spītālība no tā pazuda, un tas tapa šķīsts. 41.-42.pp.

Jēzus attieksme pret slimo nav nosodoša, bet ļoti iejūtīga. Viņš iežēlojas. Ļoti emocionāla rīcība. Vai Viņš varēja raidīt šo cilvēku projām? Kad mēs uzlūkojam slimu cilvēku, tad ļoti bieži ir skumji un acīs ir asaras. Bet Jēzus dara kaut ko tādu, ko Viņš nedrīkstēja darīt. Viņš pieskaras spītālīgajam. Tajā brīdī daudzi uzskatīja, ka Jēzus pats inficēsies ar spītālību. Viņš gan zināja, kas notiks? Bet tas bija tik iedrošinoši, ka Viņš sacīja: es gribu, lai tu esi vesels! Es gribu tevi dziedināt! Kaut arī tu esi pārkāpis Vecās Derības likumus, apdraudējis citus, es tevi šajā brīdī nenosodu, jo mana sirds ir iežēlojusies par tevi. Tāda ir žēlastība, kas netiek pelnīta ar lielu paklausību, ar skurpulozu Dieva likumu izpildīšanu (kurš gan no mums to var izdarīt). Un Jēzus parāda žēlastību šim cilvēkam, kuru visi bija izstūmuši no sabiedrības, kuru uzskatīja par lielu grēcinieku, jo daļa sabiedrības uzskatīja, ka tas ir Dieva sods. Slimība kā Dieva sods. Bet nu Dieva Dēls pievērs viņam uzmanību. Un mani pārsteidz, ka šis vīrs



Photo by Aayushmaan Sharma on Unsplash

nenāk pie Jēzus grēku nožēlā, vien lūgdams Jēzus palīdzību. Un Jēzus vismaz šajā brīdī neprasa, lai šis slimais atgriežas no saviem grēkiem. Vien paklausību, kad viņš ir izdziedināts.

Pavēle paklausīt un cilvēka izvēle nepaklausīt

Tad Jēzus viņu skarbi apsauca un tūlīt raidīja prom, sacīdams: “Pielūko, nesaki nevienam neko, bet ej, rādies priesterim un upurē par savu šķīstīšanu, ko Mozus ir noteicis, viņiem par liecību.” 43-44.pp.

Vecajā Derībā bija īpašs rituāls kā cilvēks, kurš tika izdziedināts varēja tikt atjaunot draudzē. No nāvei nolemtā šis vīrs nu bija kļuvis tīrs un šķīsts. Tikai priesteris Jeruzālemē varēja šo rituālu veikt. Un Jēzum ir svarīgi, ka tas notiek. Bet.

Bet tas izgājis sāka daudz stāstīt un izplatīt runas par to, kas noticis, tā ka Jēzus atklāti vairs nevarēja ienākt pilsētā. Bet Viņš palika ārpus pilsētas vientuļās vietās, un no visām malām ļaudis nāca pie viņa. 45.p.

Jēzus vēlējās paklausību no šī izdziedinātā, bet viņš nepaklausīja... Tas apgrūtināja Jēzus kalpošanu. Viņš vairs nevarēja kalpot bez lielu ļaužu pūļu klātbūtnes. Var saprast šī vīra sajūsmu par dziedināšanas brīnumu, bet paklausība Dievam ir daudz daudz svarīgāka. Paradoksāli, ka Jēzum paklausīja dēmoni, kurus Viņš apklusināja, bet ne cilvēks, kuram arī pēc dziedināšanas bija izvēle, paklausīt, vai nē? Stāsts beidzas, un mums līdz galam nav skaidrs, vai šis cilvēks tika pilnīgi atjaunots Izraēla draudzē, vai arī viņš kļuva par to, kurš varēja stāstīt par notikušo, nedodams godu Dievam, bet visu uzsvaru liekot uz Jēzu, kuram Viņš negribēja paklausīt līdz galam.

Ko mēs mācāmies no šī notikuma sev?

Tuvoties Kristum, neskatoties uz apstākļiem, kādos esam.

Šim spītālīgajam vīram bija maz cerību Jēzu satikt, bet viņš ir drosmīgs, kaut arī pārdrošs. Es nezinu, cik izolēts no sabiedrības jūties tu. Iespējams, ka tu baidies tajā būt, jo tik daudzi cilvēki tev ir darījuši pāri. Atstumtība, kas sākās skolā un turpinās līdz šai

dienai. Un tad ir tie, kuri tevi norakstījuši tavas atkarības dēļ. Iespējams, ka pat kristieši tevi uzskata par Dieva sodam nolemtu. Bet tu vari nākt pie Jēzus ar savu sāpi.

Uzdrošināšanos lūgt palīdzību Jēzum. Mēs bieži vien lūgšanu atstājam kā pēdējo iespēju. Bet Jēzus iedrošina mūs lūgt. Lūgšana pēc dziedināšanas. Tik bieži tā sākas ar mūsu emocijām, tad arī ķermeni. Un Jēzus neatstumj.

Mācīties iežēloties par tiem, kas nav pelnījuši iežēlošanos

Cik bieži tu un es spējam iežēloties par nelaimē nonākošajiem. Jēzus nekaunējās izstiept savu roku un pieskarties šim cilvēkam. Iežēlošanās, kas ir gan emocionāla, gan praktiska palīdzība.

Paklausīt Jēzum arī pēc tam, kad ir noticis brīnums

Dieva brīnišķīgā dziedināšana neatceļ vajadzību pēc paklausības, pēc atgriešanās ticīgo pulkā. Ja Jēzus ir tevi dziedinājis, neuztver to pašsaprotami. Paklausī Viņam. Pievienojies draudzei. Cīnies kopā ar citiem.



Foto: Āgenskalna Baptistu Draudzes dievnamš

MŪSU AIZGĀJUŠIE

Marta Šterns †

1922.g. 23. februārī – 2026. g. 7. februārī

Marta Šterns (dzimusi Mēters) aizgāja Mūžībā mierīgi *Alexandria Manor, Nazareth, PA* sestdien 2026. g. 7. februārī. Viņa bija 104 gadu un 11 mēnešu vecumā.

Marta dzima 1922. g. 23. februārī Upesgrīvā Latvijā. Viņas vecāki bija māc. Augusts Mēters un Matilde Mēters.

Viņas dzīves biedrs Indriķis Šterns aizgāja Mūžībā 2005. gadā kad viņi dzīvoja Alentaunā, Pensilvānijas pavalstī.

Marta ar savu dzīvesbiedru Indriķi Šternu laulājās Ciānas Baptistu Draudzē 1943. gadā. 1944. gadā lai nebūtu krievu armijas okupācijas lokā, viņi bēga uz Vāciju. 1948. gadā viņi emigrēja uz Austrāliju.

Marta bija prasmīga pianiste un mācīja klavieru stundas Austrālijā. Viņa arī kalpoja kā ērģelniece vairākās baznīcās. Amērikā, Marta strādāja Rorer firmas farmaceitiskā uzņēmumā. Līdztekus viņas nama mates pienākumiem, Marta gatavoja visai ģimenei augstās modes apģērbus.

Viņa bija daudz apceļojusi pasauli un viņas dzīve nekad nebija garlaicīga.



Foto: ģimene

Visu savu mūžu, Marta ziedoja, lai palīdzētu ģimenei un draugiem Latvijā. Viņa bija aktīva Bukskauntijas Latviešu Baptistu draudzes locekle Applebachsvillē, Pensilvānijas štatā, kur viņa arī nodeva savu dzīvi, lai sekotu Jēzum Kristum.

Par Martu sēro viņas meitas Aija Ruta Šterns, kas dzīvo Goose Creek, South Carolina un Silvija Gunta Tighe, viņas dzīves biedrs William, kas dzīvo Allentown, Pensilvānijā un trīs mazbērni: Augustine Leo Tighe, Kirill Alexander Tighe un Aija Sophia Theodoti Tighe.

Martas brālis Laimons Mēters krita Otrā Pasaules karā.

Martas bēres notika sestdien, 2026. g. 14. februārī Bukskauntijas Latviešu Baptistu baznīcā, 1142 Apple Road, Applebachsvillē, Pensilvānijā. Pēc tam sekoja apbedīšana St. Pauls Evangelical Lutheran kapsētā, Applebachsvillē, Pensilvānijā.

Ziedu vietā, ģimene aicināja ziedojumus Bukskauntijas latviešu baptistu draudzei, atzīmējot uz ziedojuma “Marta Šterns piemiņai garīgam darbam”



Vidē: Marta Šterna 85. dzimšanas dienā ar meitām. Kreisā pusē Silvija Gunta Tighe, labā pusē Aija Ruta Šterns

Foto: ģimene

KRISTĪGĀ BALSS PIRMS 75 GADIEM

1951. g. aprīļa numurā

Rakstu sagādājis Gatis Ķeris

Latviešu baptistu apvienības padomes locekļi sanāca uz sēdi Bukskauntijas latviešu draudzes patīkamajā dievnamā 1951. gada 17 martā. Laika trūkumu un attālumu grūtību pārvarēšana nav viegla arī Amerikā, tomēr padomes locekļi nebija taupījuši pūles, lai ierastos sēdē. Nebija varējuši ierasties 2 padomes locekļi.

1. Pēc īsa garīga ievada ar Dieva vārda lasīšanu un lūgšanu, padomes priekšsēdis Māc. R. Vītols paziņo sanāksmi par atklātu.

2. Par vienu no saviem galvenajiem uzdevumiem padome ir atzinusi, ka tai jā rūpējas par palīdzības darba organizēšanu un saskaņošanu, lai palīdzētu tiem latviešu baptistiem, viņu piederīgiem un draugiem, kuri slimības un vecuma dēļ aizkavēti izceļot, vai arī citādi nonākuši apstākļos kur vajadzīga palīdzība.

Māc. A. Mēters sniedza ieejošu pārskatu par darbu kas jau paveikts. Uzsākta visu to draudžu locekļu apzināšana Vācijā un citur, kam palīdzība būtu vajadzīga. Ir nosūtīti saiņi ar pārtiku, par cik šīm nolūkam ienākuši līdzekļi. Draudzes un draudžu organizācijas sākušas saprast saskaņotības derīgumu šai darbā, un labprāt iesūta ziņojumus par veikto palīdzības darbu, un pieprasa adreses. Adreses arī atsevišķām personām kas vēlējušās piedalīties palīdzības darbā.

Padome atzīst, ka vēl vienmēr pastāv apstākļi kuros ir vajadzīga palīdzība daudziem mūsu tautiešiem, un tādēļ pieņem priekšlikumu: turpināt pārtikas un cita veida palīdzības sūtīšanu uz Vāciju un citur, kur tā nepieciešama. Padome ir pateicīga visiem kas atsaukušies šim darbam un cer katrs kas tagad ir labākos apstākļos, atsauksies svētīgajam palīdzības darbam.

Padome ar prieku uzņēma Māc. A. Klaupika ziņojumu, ka Vispasaules Baptistu Savienība ieguvusi Vācijā nekustamu īpašumu, kur iekārtos DP baptistu

vecu ļaužu mītņi. Nams atrodas Minchenes priekšpilsētā, un viegli sasniedzams no centra. Nama iekārtošanā un saimniecībā piedalīsies arī Vācijas baptisti.

Tāpat Vispasaules Baptistu Savienība turpina CARE sainīšu sūtīšanu, sevišķi slimiem un invalīdiem.

3. Mācītājs Fr Čukurs sniedza pārskatu par latviešu baptistu draudžu un kopu garīgo aprūpi un viņu vajadzībām.

Padome ar prieku uzņēma ziņojumu par latviešu baptistu draudzes nodibināšanu Klīvlandē, arī J. Barbīnu ka šīs draudzes mācītāju, un izlūdzas par draudzi Dieva svētības, novēlot tai uzplaukumu.

Pēc pārrunām padome vienprātīgi pieņem sekojošos Māc.Fr. Čukura ierosinājumus:

1) Atkārtoti ieteikt draudzēm sarīkot evaņģelizācijas dievkalpojumus un mantot latviešus Kristum. Padome uztic mac. Čukuram šai lietā izsūtīt draudzēm īpašu uzaicinājumu.

2) Lūgt atsevišķus draudžu locekļus un draudzes locekļu kopas, kas dzīvo tālu no latviešu baptistu draudzēm, ziņot tuvākajai latviešu baptistu draudzei, vai arī Māc. Fr Čukuram, vai viņu apkārtnē būtu vēlams un iespējams noturēt evaņģelizācijas dievkalpojumus. Kur vien tas iespējams, palīdzēt ar šo dievkalpojumu sarīkošanu.

3) Apzināt visus no draudzēm tālu dzīvojošos latviešu baptistu draudzes locekļus, un noskaidrot vai tiem nebūtu labāk pārcelties latviešu draudzes tuvumā, un tur pievienoties par locekļiem. Kur nepieciešams, palīdzēt ar darba un dzīvokļu sagādi.

4) Aicināt latviešu baptistu mācītājus garīgās aprūpes veicināšanai sniegt Kristīgā Balsī garīgas celsmes rakstus.

5) Lūgt draudžu mācītājus un darbiniekus rūpēties par Kristīgās Balss izplatīšanu un ziedojumu

iesūtīšanu, lai Kristīgo Balsei varētu piesūtīt arī kā garīgu traktātu, kas kalpotu reliģiskās dzīves kopšanai, un sakaru uzturēšanai, ar svešumā izkaisītiem latviešiem.

4. Parrunājot jautājumu par dziesmu grāmatas nepieciešamību baptistu draudzēm, padome saprata ka ir pēdējais laiks stāties pie priekšdarbu veikšanas dziesmu grāmatas izdošanai, un šī uzdevumu veikšanai ievēlēja komisiju kurā ieliet:

A.Klaupiks, Fr. Čukurs, A.Šverns un Ed. Baštiks.

A. Mēters gan atlūdzās no komisijas locekļu pienākumiem, bet apsola savu līdzdarbību dziesmu grāmatas satura kārtošanas darbā.

Jautājumu par ASV latviešu baptistu draudžu un darbinieku gadskārtējās sanāksmes nokārtojumu atstāja uz padomes nākošo sēdi. Vienojas gan par to, ka sanāksmei jānotiek 2. un 3. septembrī Bukskauntijā.

Nākošo apvienības padomes sēdi paredzēts noturēt šī gada 7. jūlijā Bostonā